

Hezeyan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Mayıs 2016

Küçük ve kırılğan müfrezemin düş kırımı sağdıcında,
Gönülsüz yortusunda belki de peyda olan
Şu sancının en derinlerdeki hezeyanı.
Nabzıma şerbet olan varlığın hele ki telaffuzu imkânsız
Bir seyrin peyzajında, gönlü buruk,
Şu sessizliğimde konuşlanan berrak ve naif
Bir kelimededen ibaret iken devingen benliğim.
Bir sus'a rağbet eden,
Bir düş'ün tekerinde kapılıp da gittiğim
Hele ki seyrinde şu ölü imgelerin.

Bir yok oluş, bir tedirginlik;
Sünepe bir korku alıp, verdiğim her nefeste
Ve boyutsuzluğum şu göreceli kehanette.
Derken, demlendiğim büyük acının çeperinde,
Varlığım kayıp bir hezeyan,
Yalnızlığım en bariz korkum ve fazlasıyla üryan.

Susmaksa tecellisi ömrün,
Yorgunluksa aşkın kayıp tekeri,
Mağlup olduğum hangi imge ise düş pazarında,
Velhasıl anlatamadığım korkularım.

İşte buradayım hem de merkezinde kayıp rotamın,
Sen yine de ses etme beni her hor gördüğünde,
Hem belli mi olur,
Ben de kayıp giderim günün birinde:
Adımdan bir önce nükseden o heyecan,
Yıldızlarla örtülüyüm mademki her akşam,
En ücra heceden kaçındığım şu tevafuk devran,
Sapmışken bir kez pusulamdan,
Hadi sen de tut nefesini,
Asla da unutma, yok dilimde tek bir isyan.

Günlerden kerevit,

Ömürlerden mütevellit,
Aşka delalet bil ki, avucumda saklı,
Olmazın oluru inancın nüansı.
Tümden geldim bir gecede
Ve kapılıp gittim aşkın dinginliğinde
Sırtlandığım hangi kâfir heceyse.
Demlendim bir ömür boyu
Ve bil ki;
Sorulardan arındığım bir benliğin
En yanık feryadıyım.